

Реализъм, импресионизъм и
постимпресионизъм – изкуството
на новото време

Съдържание:

1. Изкуството на „Реализма“
 - Творби и представители
2. „Пейзажът“ в изкуството
3. Изкуството на „Импresiонизма“
 - Творби и представители
4. „Неоимпресионизъм и постимпресионизъм“
 - Творби и представители

Реализъм

- Реализмът е направление в изкуството, характеризиращо се с обективно отразяване на социалната, психологическа, икономическа и политическа действителност.
- Отсъстват добавените допълнително или умишлено пропуснатите елементи.
- Терминът се заражда през 19-ти век и се използва за творбите на Гюстав Курбе и група художници, които отхвърлят идеализацията, а се фокусират върху всекидневния живот.
- Представители: Гюстав Курбе, Жан-Франсоа Миле, Оноре Домие, Жан-Батист Камий Коро и др.

Гюстав Курбе – „Каменотрошачи“

- Реализмът във втория смисъл се нарича също и Натурализъм, мимезис или илюзионизъм.
- Изборът и третирането на темата са това, което характеризира Реализмът като движение в изкуството и го отличава от простото детайлно изобразяване на обектите.
- Като цяло, реалистите изобразяват ежедневни теми и ситуации в съвременна обстановка, като се опитват да представят индивиди от всички социални класи по сходен начин.

„След вечера в Орнан“ (1849), Гюстав Курбе

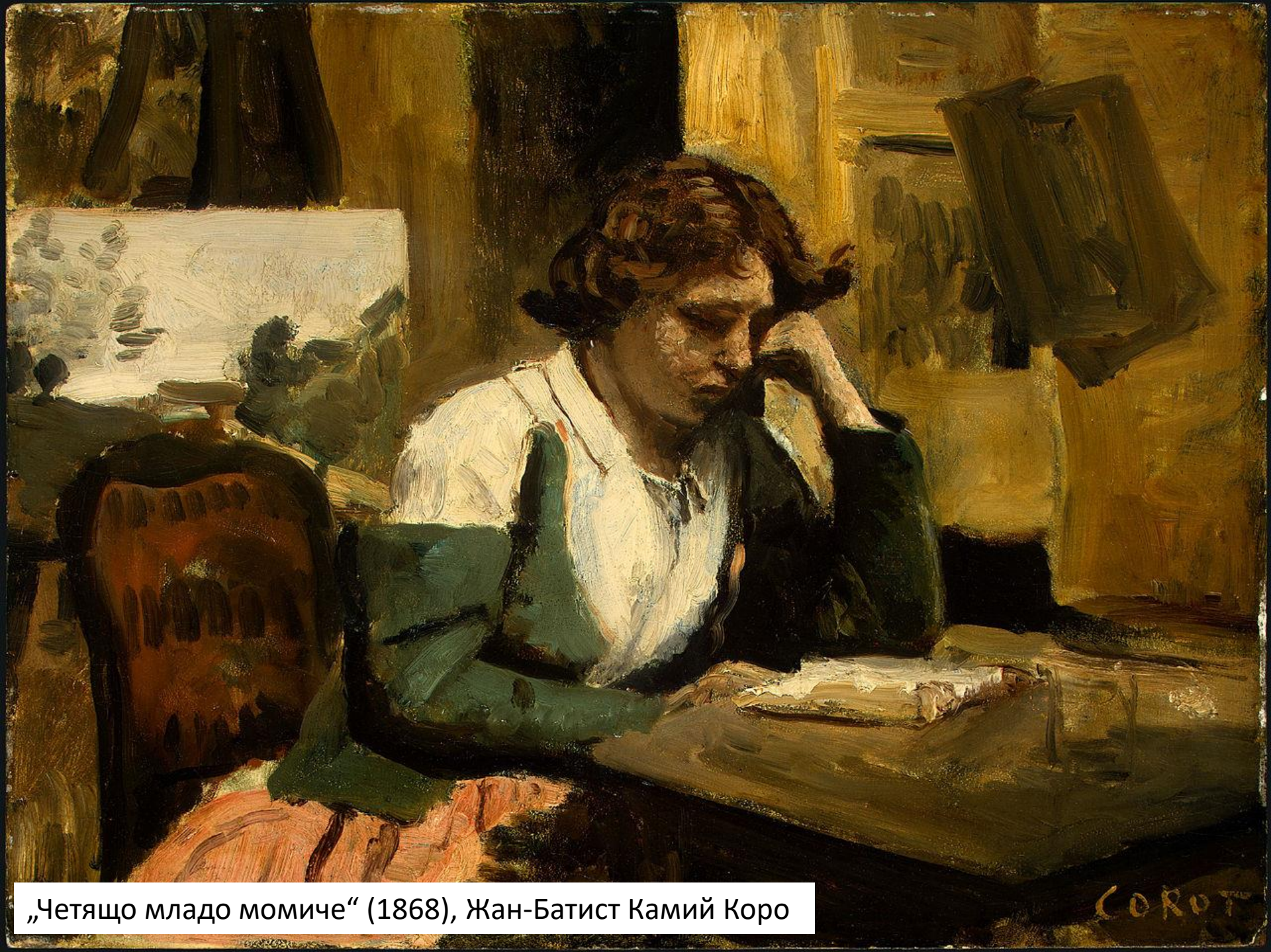
Картина на Гюстав Курбе – „Среща“

„Сеяч“ (1850), Жан-Франсоа Миле

„Норманска доячка в Гревил“ (1871), Жан-Франсоа Миле

„Четящо младо момиче“ (1868), Жан-Батист Камий Кору

„Събирачки на класове“ (1857), Жан-Франсоа Миле

„Вагон Трета класа“ (1862-1864), Оноре Домие

„Трудни времена“ (1885), Хуберт фон Херкомер

Пейзаж

- До началото на XIXв. Пейзажът никога не е заемал толкова значимо място в европейското изкуство.
- Пейзажът обхваща видимите характеристики на земна територия, включително физическите елементи на земните образувания като планини, реки, езера, морета и др.,включително и човешката дейност, сгради, както и преходни явления като светлина и климатични условия.
- Разцветът на реалистичния пейзаж във Франция е свързан с дейността на т.н. Барбизонска школа(представители: Русо, Добини, Дюпре, Пеня и др.)

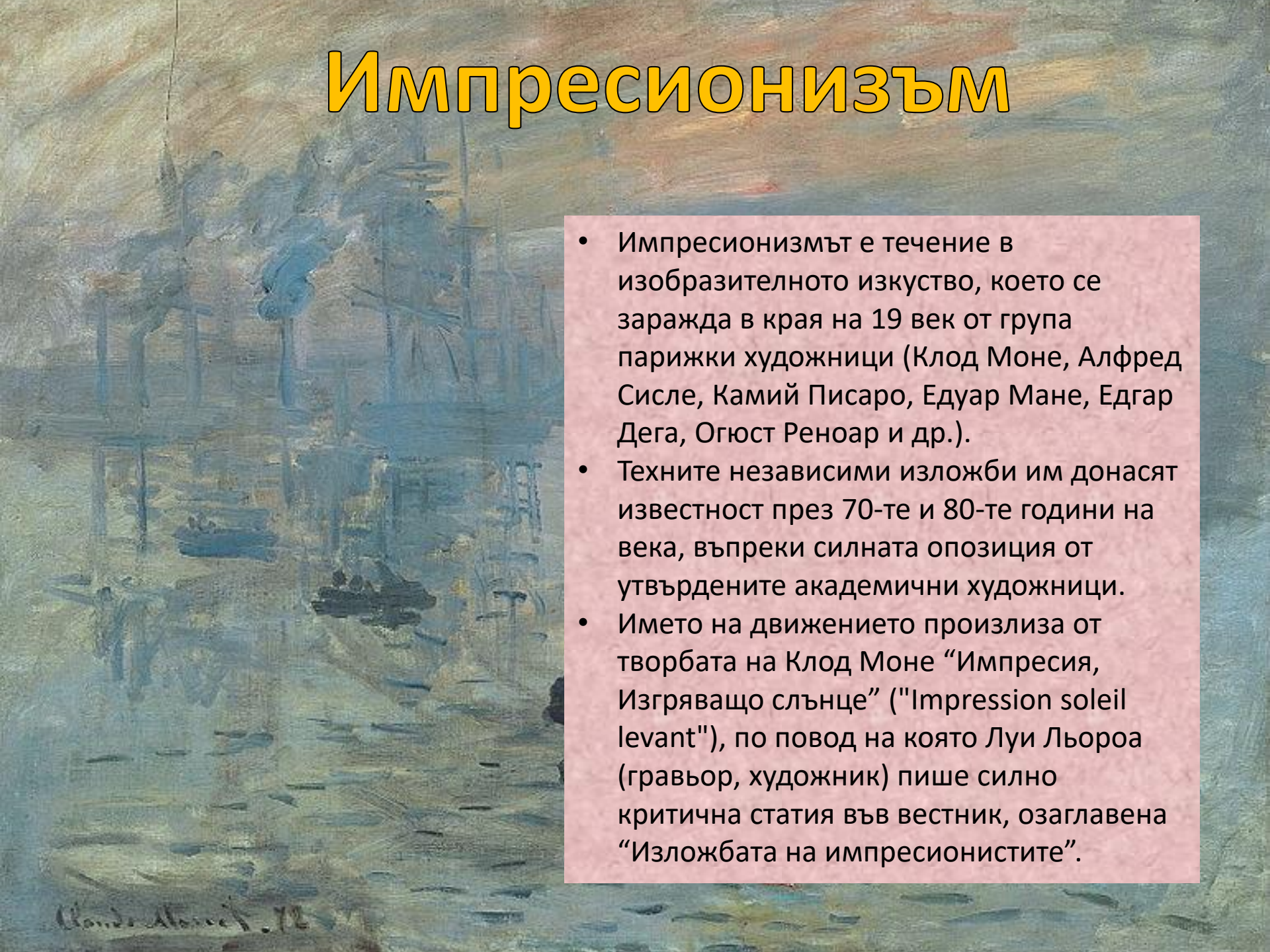

УВАЖАЮЩИЙ
2026 00
21

Импresiонизъм

- Импресионизмът е течение в изобразителното изкуство, което се заражда в края на 19 век от група парижки художници (Клод Моне, Алфред Сисле, Камий Писаро, Едуар Мане, Едгар Дега, Огюст Реноар и др.).
- Техните независими изложби им донасят известност през 70-те и 80-те години на века, въпреки силната опозиция от утвърдените академични художници.
- Името на движението произлиза от творбата на Клод Моне “Импресия, Изгряващо слънце” ("Impression soleil levant"), по повод на която Луи Льороа (гравьор, художник) пише силно критична статия във вестник, озаглавена “Изложбата на импресионистите”.

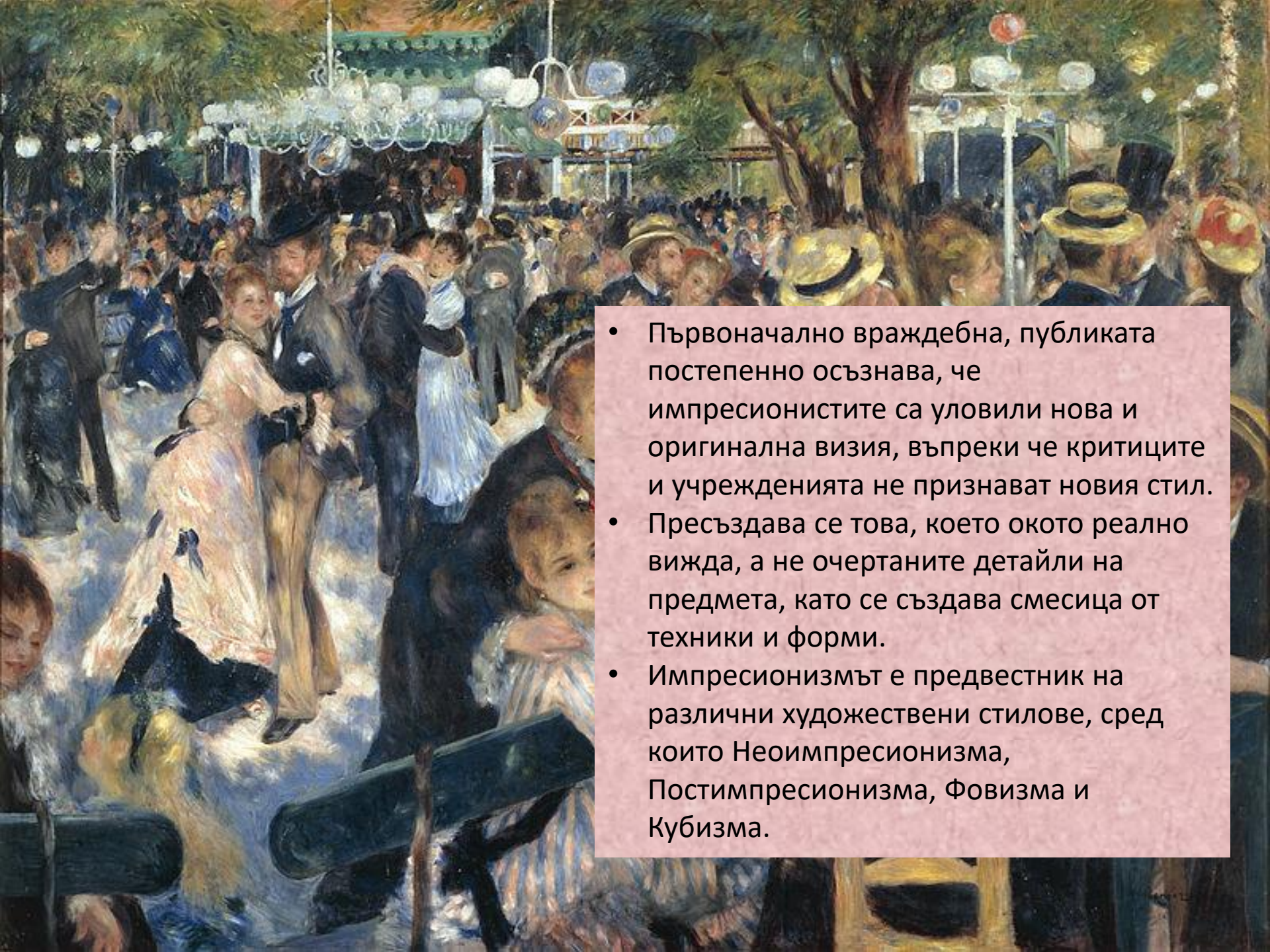
Cl. M. 1872

„Импресия, Изгряващо слънце“, Клод Моне, 1872

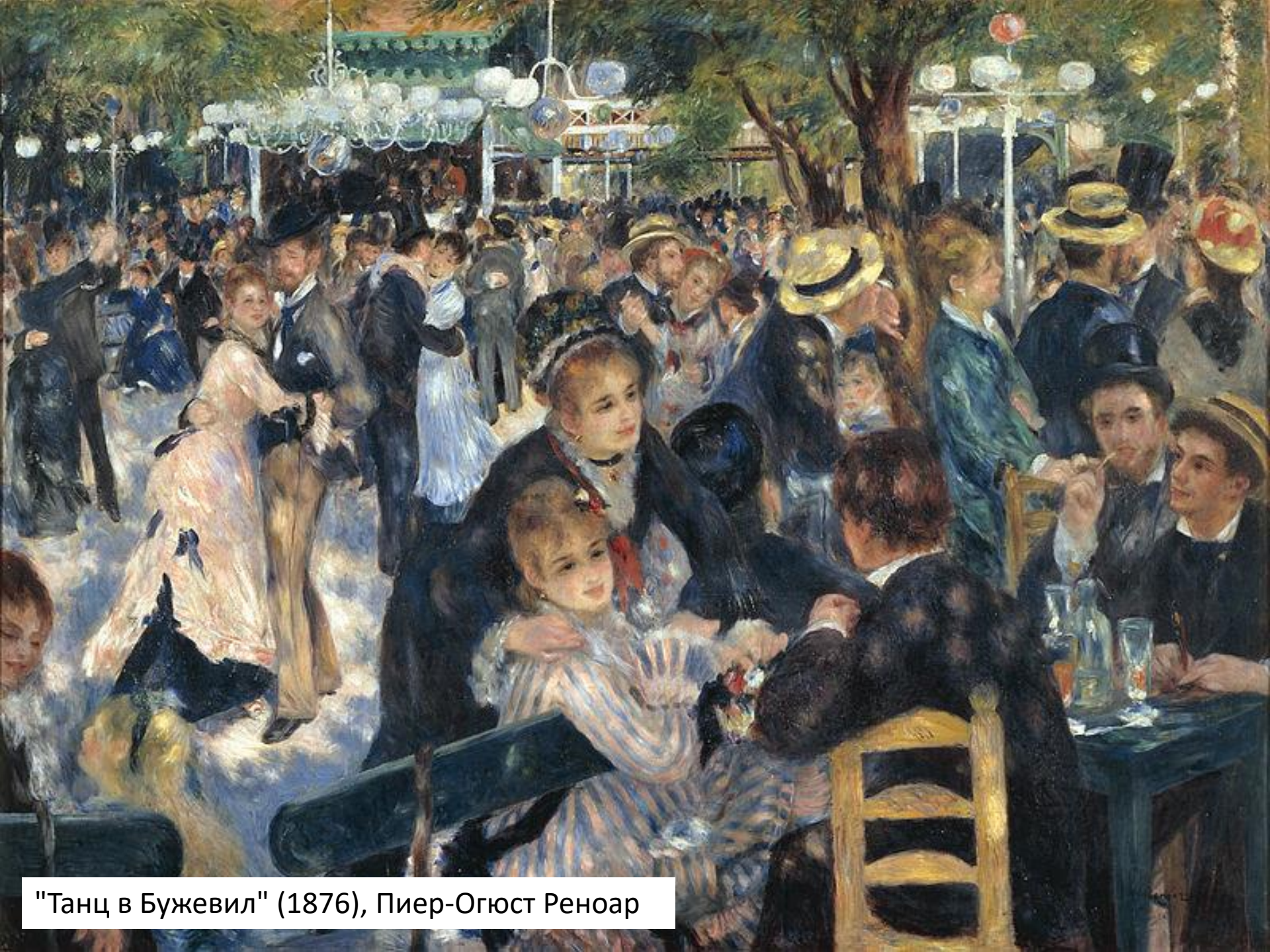
„Събиране на сено“ (1901), Камий Писаро

- Импресионистичните картини се характеризират със сравнително малки и тънки, но все пак видими удари с четката, отворена композиция и ударение върху точното изобразяване на светлината в различни състояния (често се набляга върху ефекта на изтеклото време).
- Засягат се ежедневни теми, движението присъства като ключов елемент на човешкото възприятие и се използват нестандартни гледни точки.

- Първоначално враждебна, публиката постепенно осъзнава, че импресионистите са уловили нова и оригинална визия, въпреки че критиците и учрежденията не признават новия стил.
- Пресъздава се това, което окото реално вижда, а не очертаните детайли на предмета, като се създава смесица от техники и форми.
- Импресионизмът е предвестник на различни художествени стилове, сред които Неоимпресионизма, Постимпресионизма, Фовизма и Кубизма.

"Танц в Бужевил" (1876), Пьер-Огюст Реноар

"Закуска на тревата" (1863), Едуар Мане

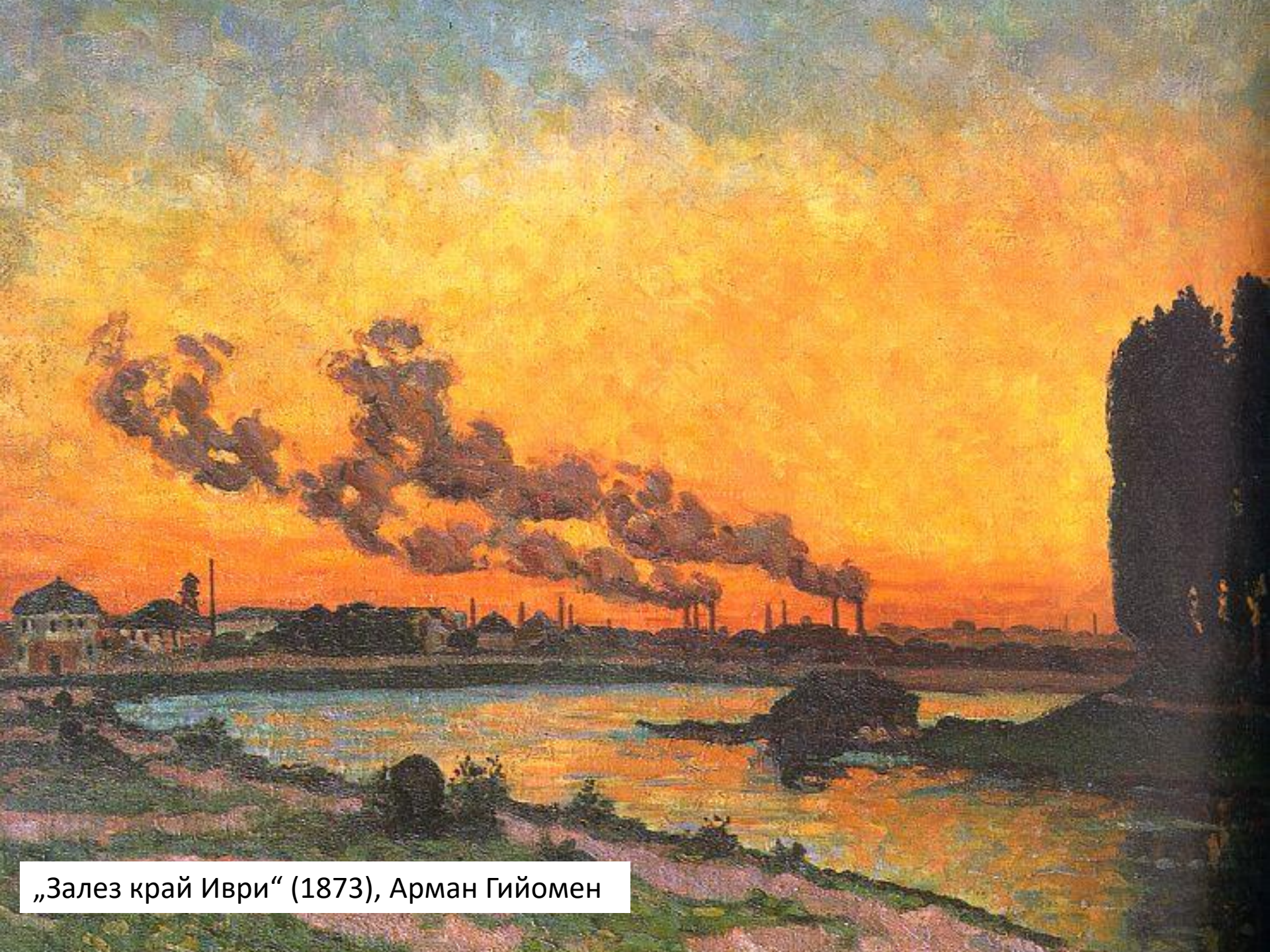

„В лодката“ (1874), Едуар Мане

"Изглед от канала "Сен Мартен", Париж"
(1870), Алфред Сисле

Sisley 1870.

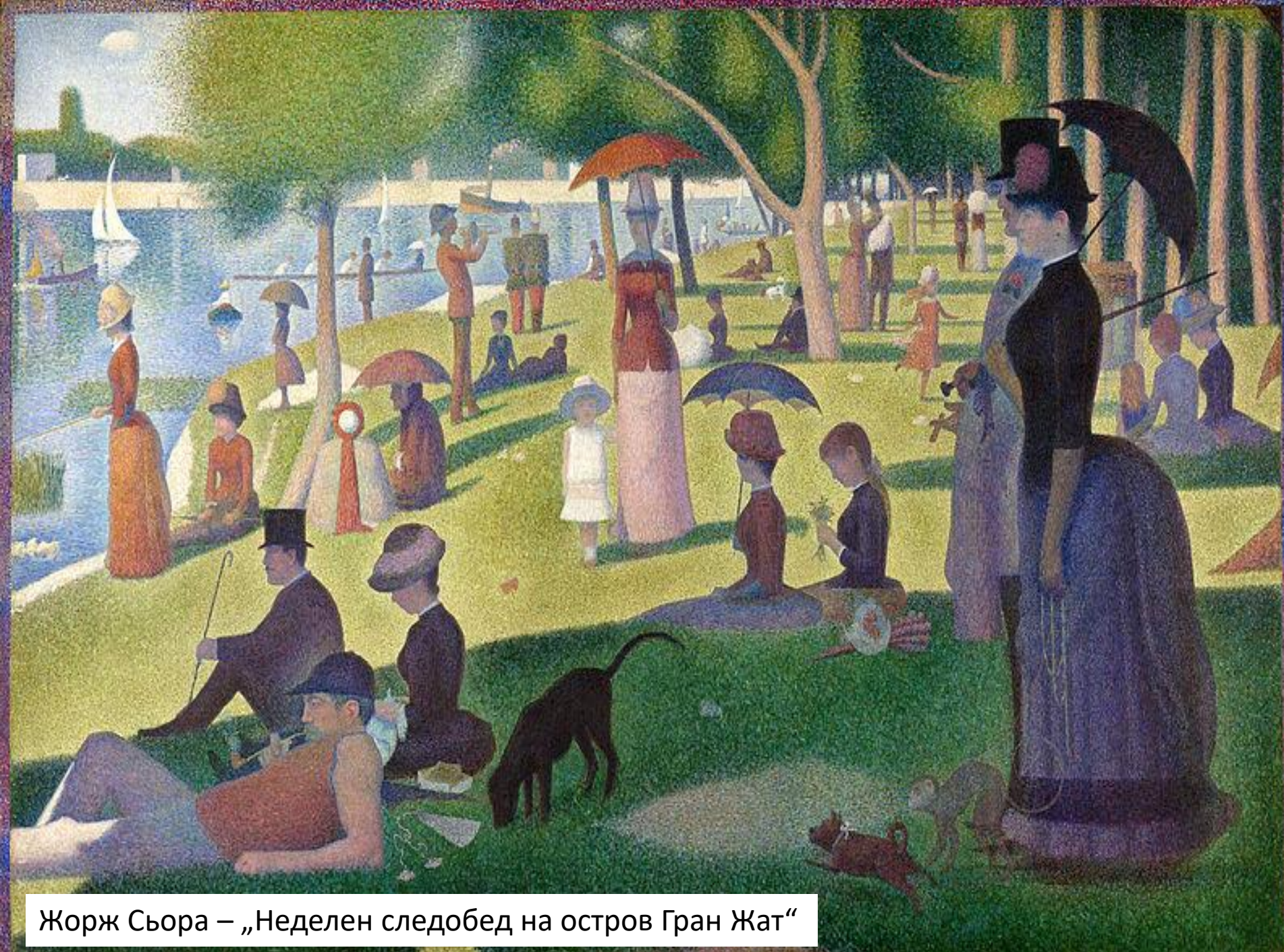

„Залез край Иври“ (1873), Арман Гийомен

Неоимпресионизъм

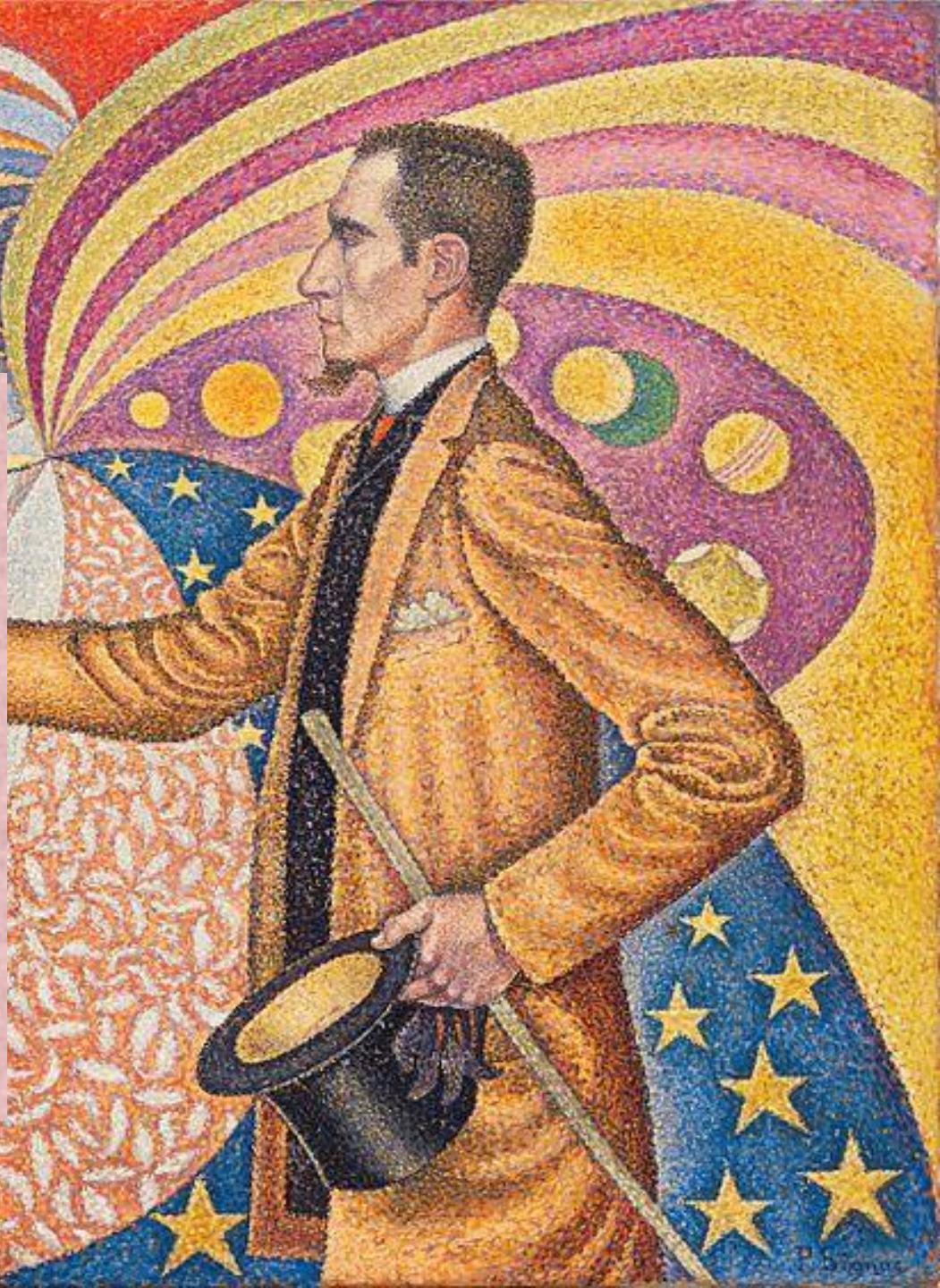

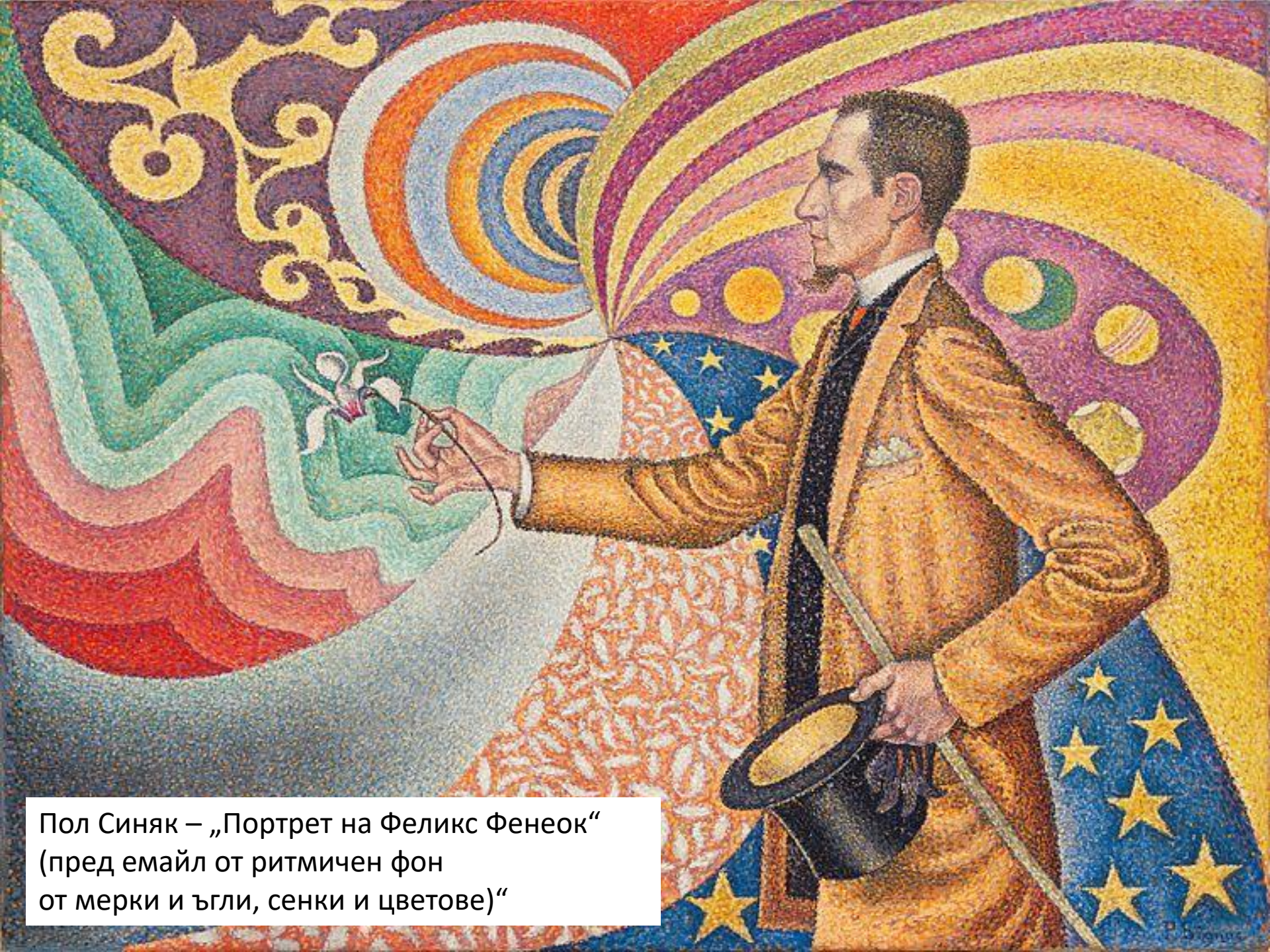
- В края на XIX век, като отрицание на импресионизма се появяват **неоимпресионизмът** и **постимпресионизмът**.
- Неоимпресионизмът(поантализъм) възниква в резултат на новите открития на науката оптика.

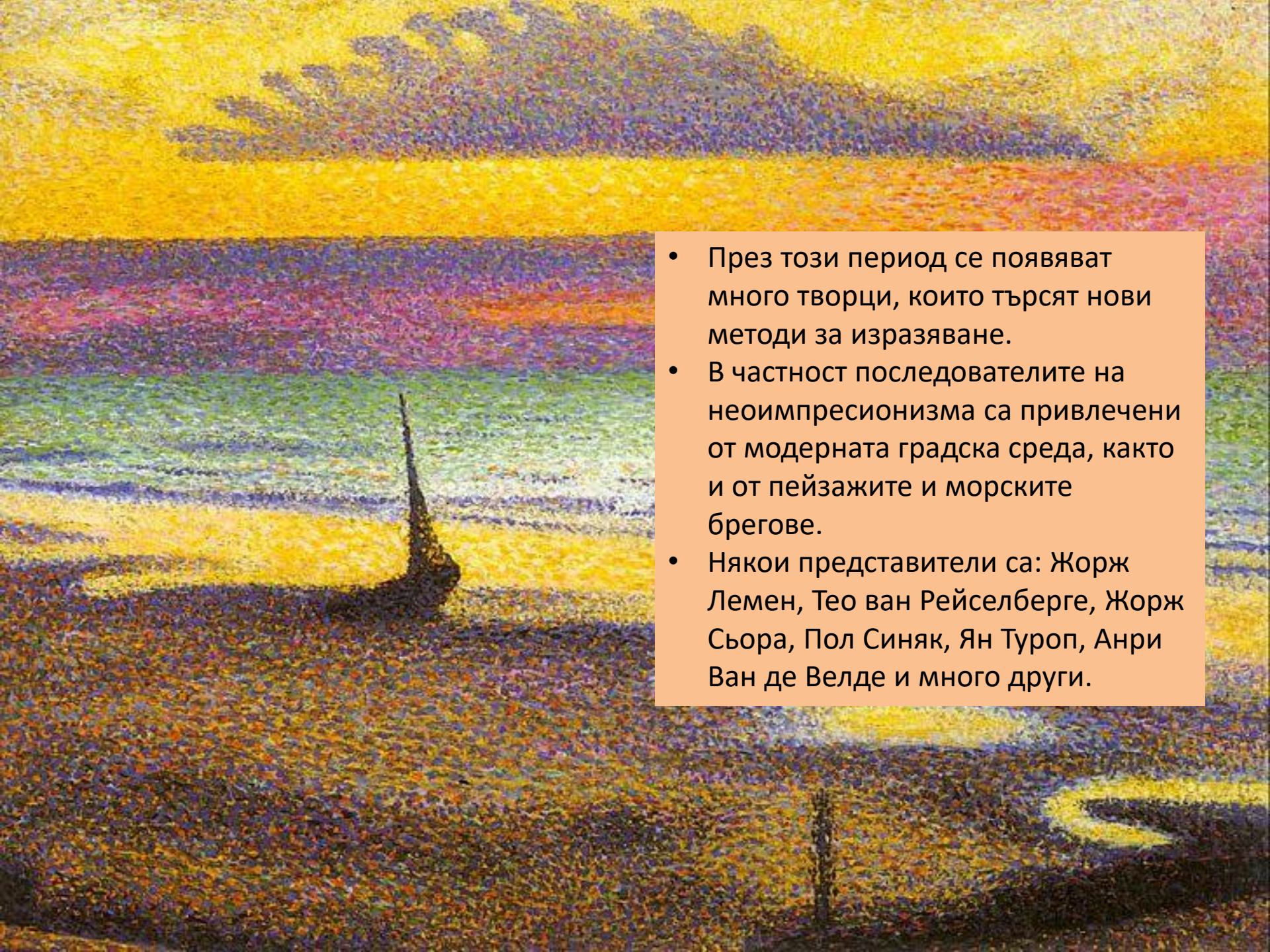
Жорж Сьора – „Неделен следобед на остров Гран Жат“

- Жорж Сьора и Пол Синяк стигат до заключението, че чистите тонове могат да се полагат разделени върху платното, така че смесването им да стане в зеницата на окото.
- За да се осъществи това сливане, мазките трябва да бъдат сведени до точки, чиято големина зависи от размера на картината.
- Мозайката от цветни точки предава както на цвета на предмета, така и вибриращата около него светлина.

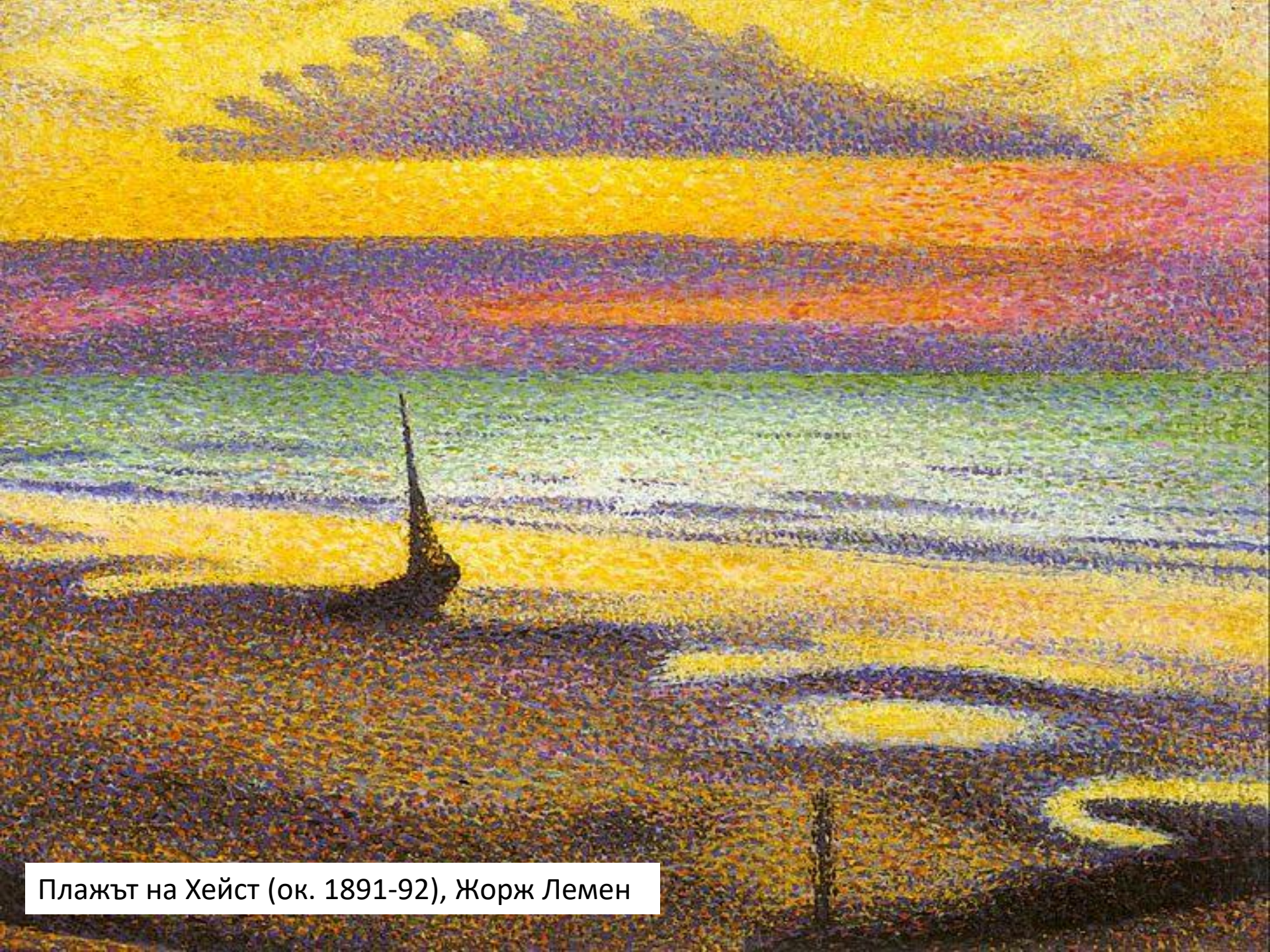

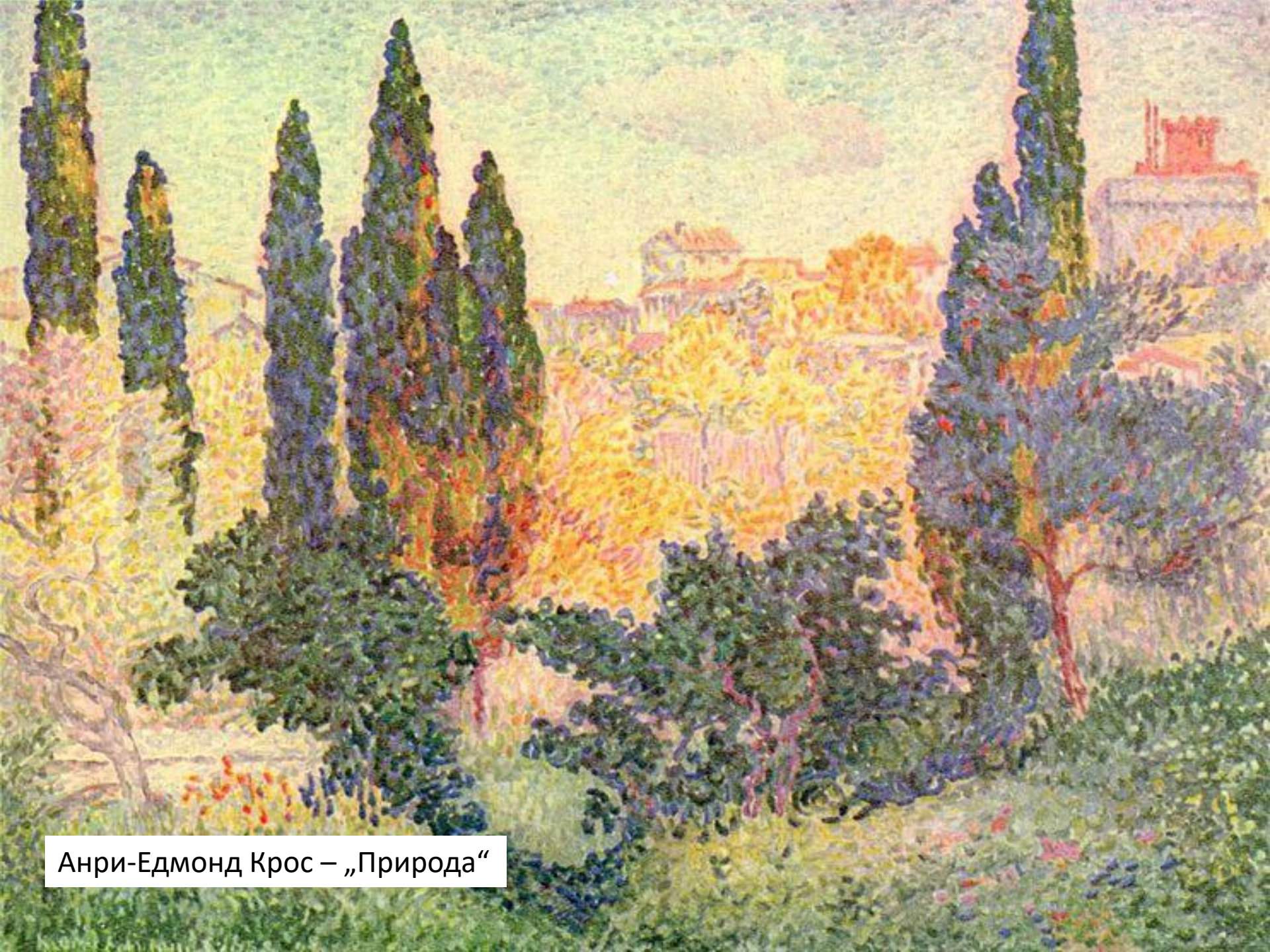
Пол Синяк – „Портрет на Феликс Фенеок“
(пред емайл от ритмичен фон
от мерки и ъгли, сенки и цветове)“

- През този период се появяват много творци, които търсят нови методи за изразяване.
- В частност последователите на неоимпресионизма са привлечени от модерната градска среда, както и от пейзажите и морските брегове.
- Някои представители са: Жорж Лемен, Тео ван Рейселберге, Жорж Сьора, Пол Синяк, Ян Туроп, Анри Ван де Велде и много други.

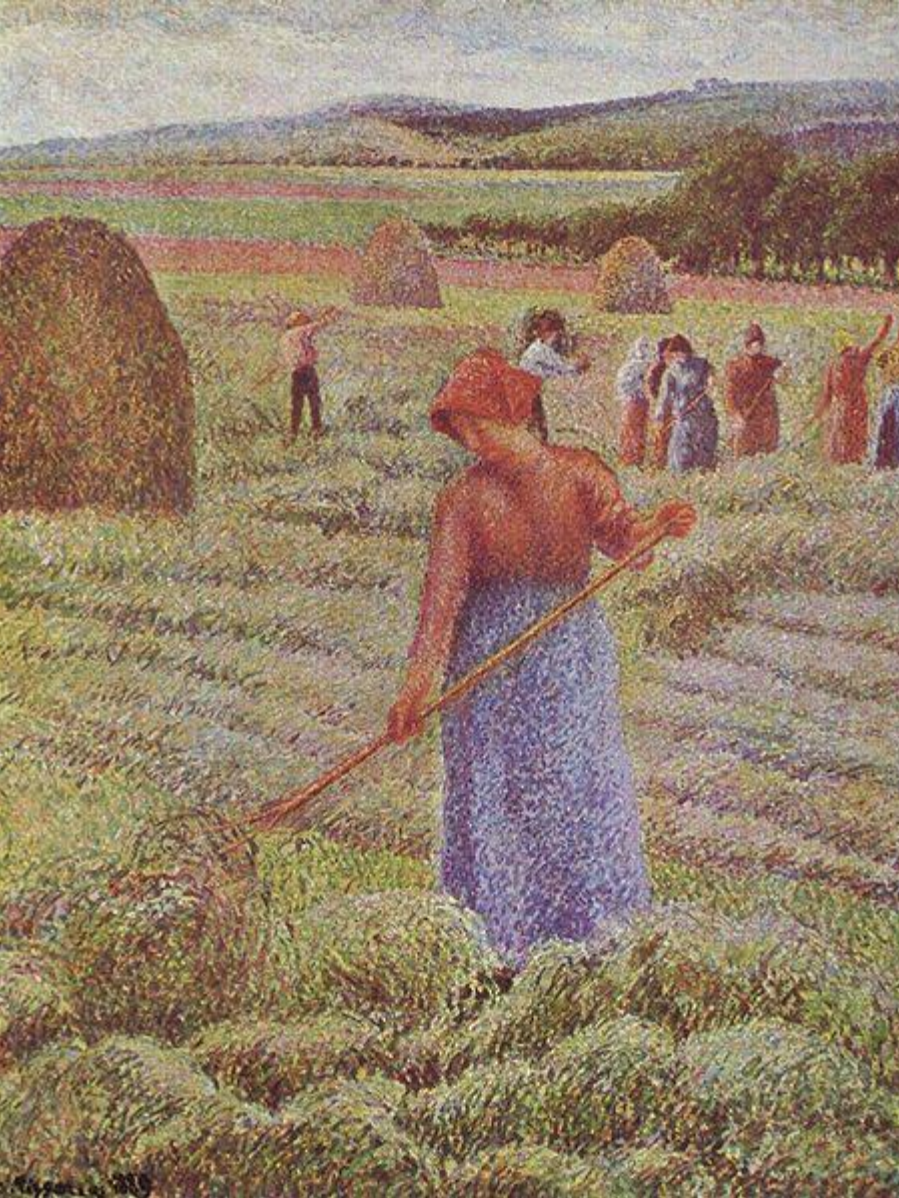
Плажът на Хейст (ок. 1891-92), Жорж Лемен

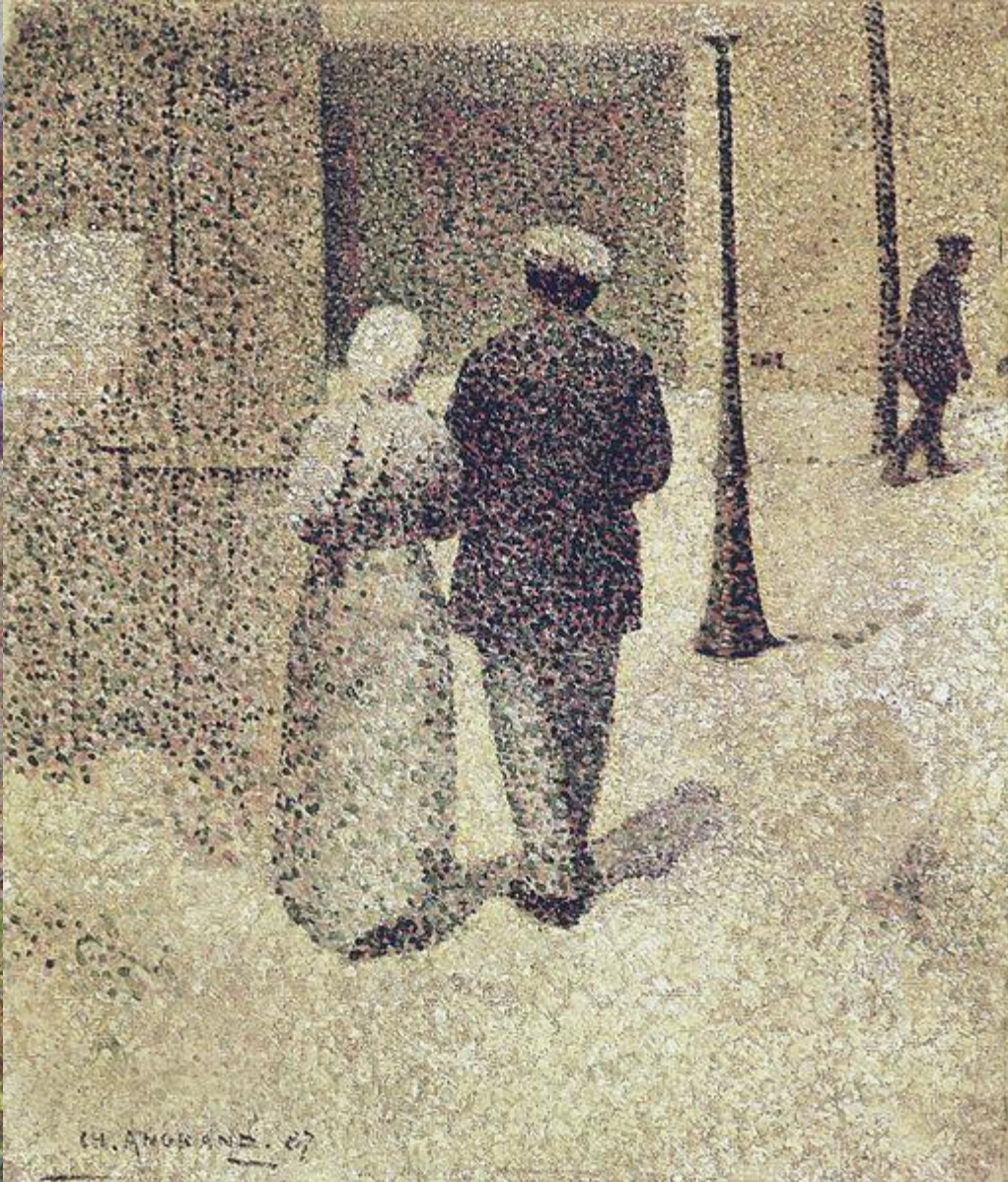
Анри-Едмонд Крос – „Природа“

"Гранд Канале, Венеция" (1905), Пол Синяк

Камий Писаро – „Селянка“, 1889

Шарл Ангран – „Съпрузи“, 1887

Постимпресионизъм

- Постимпресионизмът (Post-Impressionism - след Импресионизма) е движение в западноевропейското изкуство, възникнало във Франция през 80-те години на 19 век.
- Постимпресионизмът също отхвърля импресионизма.

"Звездна нощ", Винсент Ван Гог , 1889 г.

- Докато импресионизмът е все още тясно свързан с природата, съвременният му постимпресионизъм я ползва доста условно, без да къса напълно с нея.
- При него цветът, формата и мазката на четката добиват самостоятелно значение, а боите се използват често направо от тубите, без смесване.
- Вътрешният свят на художника деформира и подчинява реалността на субективното му виждане.

"Пейзаж от Прованс", Пол Сезан, 1886

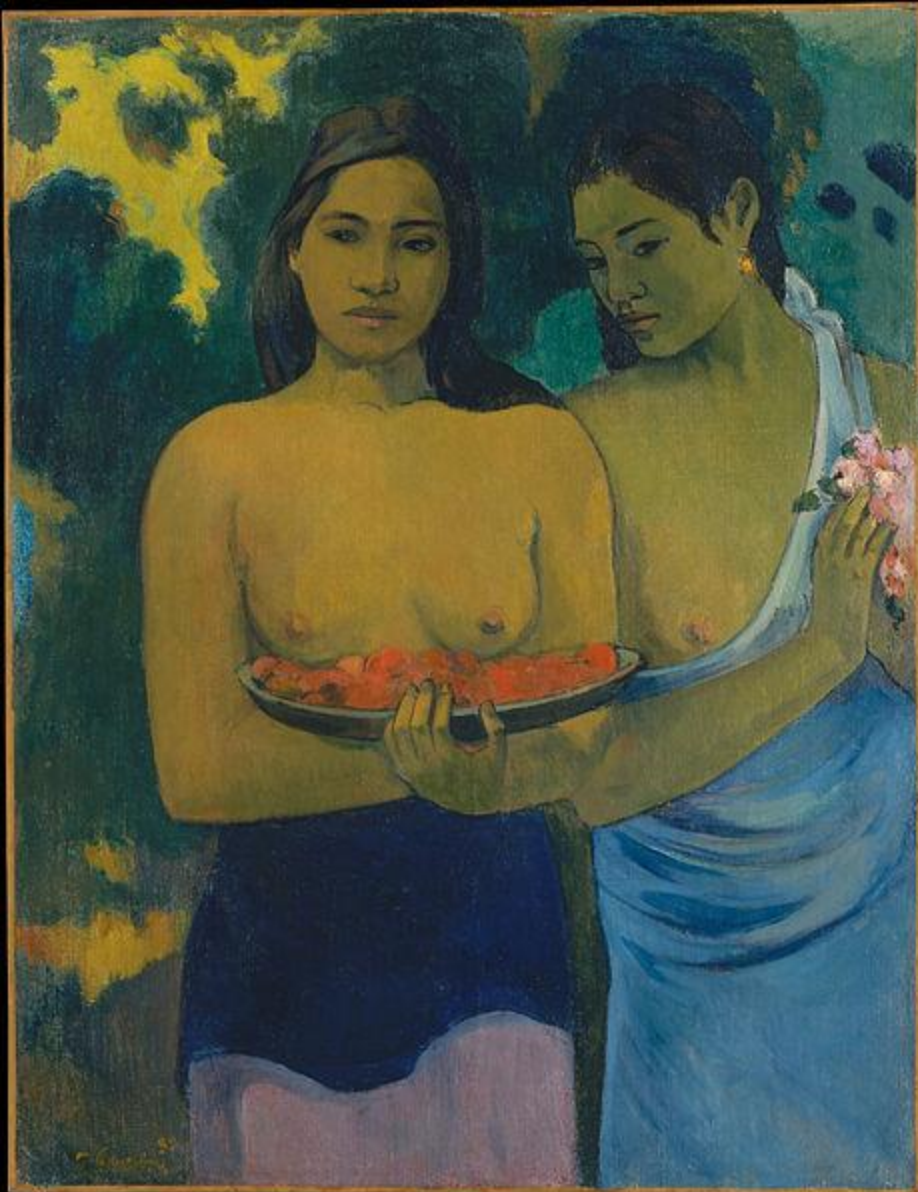

Р. Сезанн

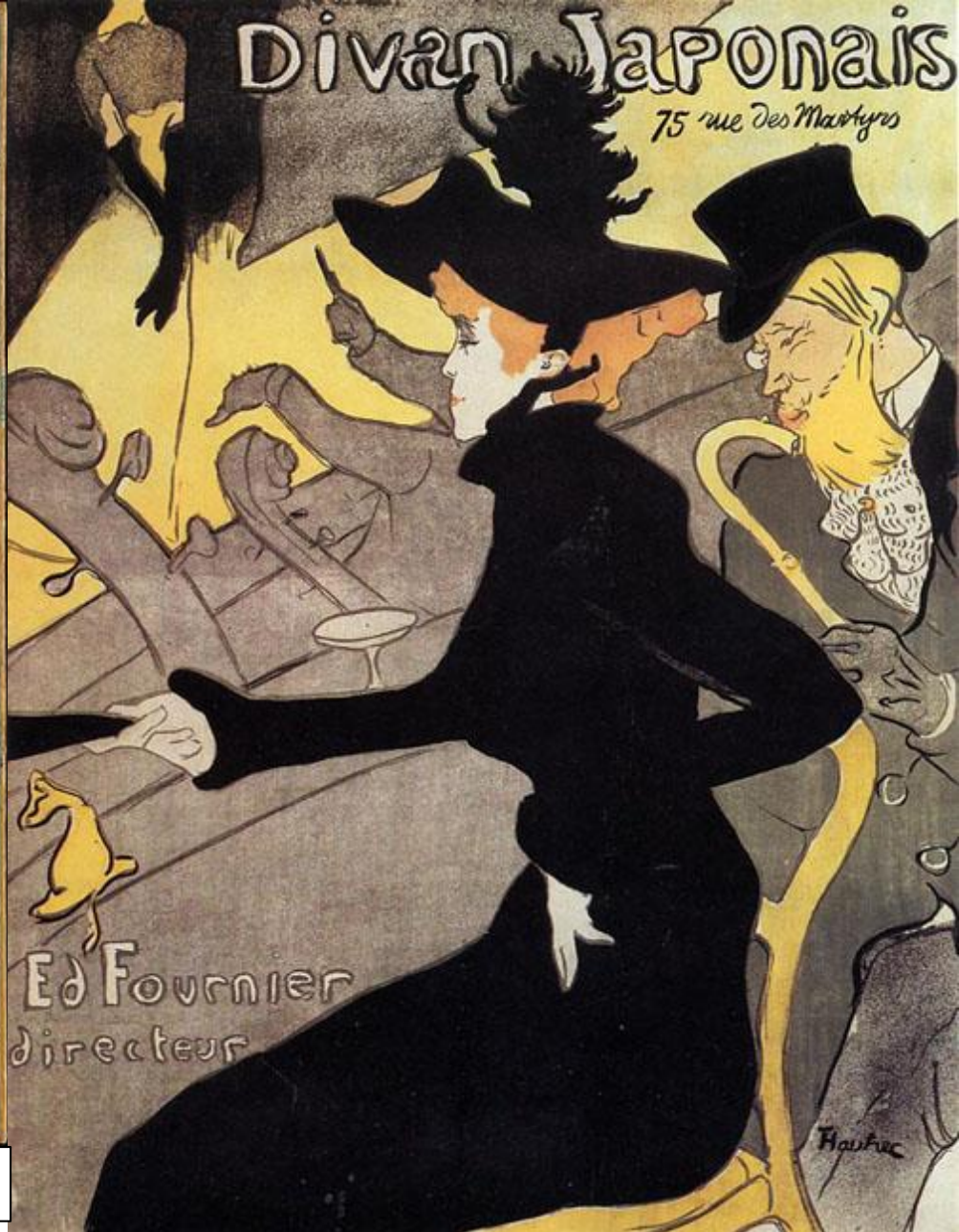
Пол Сезан – „Кошница с ябълки“

Пол Гоген – „Откъде сме, кои сме, къде отиваме“

"Таитянки", Пол Гоген

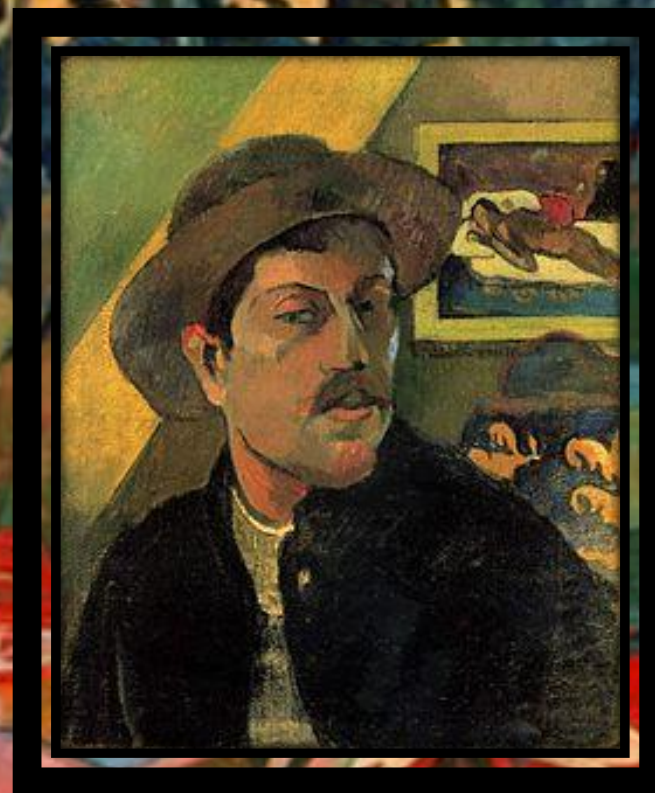
Тулуз-Лотрек – „Японският диван“

- За разлика от другите движения, Постимпресионизмът не е стройно движение на единомишленици.
- Всеки от неговите представители има свои търсения, често противостоящи на другите:
 - Пол Сезан - изгражда платната си с мазки, нанесени една до друга с нож или шпатула.
 - В творбите му личи стремеж към опростяване и схематизиране на предметите, същевременно чувство за порядък и величие.

- Винсент Ван Гог заема особено място в изкуството.
- Натурата в картините му често е подложена на деформация, която отразява трагизма и безпокойствието, свързани с психическото заболяване на художника.
- Гъстота, пастозна мазка.

- Пол Гоген - използва декоративен подход - контур и цветно петно.
- Светлосянката липсва или е подсказана чрез най-общо набеязване на обемите.
- Установява се в Таити, където екзотичната природа и примитивното изкуство на острова му оказват влияние.

- Анри дьо Тулуз-Лотрек - водещи при него са експресивната линия и гротескното преувеличение на натурата.

- Жорж Сьора - неговите табла са покрити от безброй малки точки от несмесени помежду си бои, изграждащи изображението.
- Фигурите и предметите са силно опростени.
- В изкуството си Сьора търси закономерности, с чисто научен характер.

Благодаря за Вниманието!